

ע"פ 5143/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5143/15 - א'

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו, מיום 26.6.2015, בת"פ 8524-07-14,
שניתן על-ידי כב' השופט ג' קרא - סג"נ

תאריך הישיבה:

כ"א באב התשע"ה (6.8.2015)

בשם המבקש:

עו"ד רלי אבישר-רוזה

בשם המשיבה:

עו"ד קרן רוט

החלטה

1. לפני בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר שהוטל על המבקש בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בת"פ 8524-07-14 (כב' השופט ג' קרא - סג"נ), מיום 26.6.2015.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

2. ביום 23.9.2014, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, בביצוע של שלוש עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ובניסיון למעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, שלא בהסכמתה החופשית, לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1), ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

3. מכתב האישום המתוקן עולה, כי בארבעה מקרים נפרדים, במהלך חודש ספטמבר 2013, ביצע המבקש מעשים מגונים ב-ה', קטינה, ילידת 2000, שהינה בתו של בן דודו מדרגה שניה של המבקש (להלן: המתלוננת). נטען, כי במהלך חג הסוכות בשנת 2013, כאשר המתלוננת שהתה בגינה ציבורית בסמוך לביתה, עבר המבקש במקום, זיהה אותה כקרובת משפחה שלו, ופתח עמה בשיחה (להלן: יצירת הקשר). בחלוף מספר ימים, ובהמשך ליצירת הקשר עם המתלוננת, החל המבקש לבצע את המעשים המפורטים בארבעת האישומים. בגדרי מעשים אלו, כך נטען, הושיב המבקש את המתלוננת על ברכיו; מישש את חזה ואת בטנה; ביקש ממנה לגעת באיבר מינו; ניסה לגעת באיבר מינה; ונגע ברגלה מעל לחצאית, והכל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

4. בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשיו של המבקש, נתן בית משפט קמא את דעתו לחומרת המעשים, בקובעו כי אלו "הפקיעו את האוטונומיה של הילדה על גופה ופצעו את נפשה". ביתר שאת אמורים הדברים, כך לשיטתו של בית משפט קמא, לנוכח העובדה שהמעשים בוצעו בשלב בו היתה המתלוננת בראשית גיל ההתבגרות. עוד ציין בית משפט קמא, בהקשר לכך, את התרשמותו מתסקיר נפגעת העבירה, אשר מלמד כי למתלוננת נגרמה "פגיעה כוללת בחייה עד כדי חורבן והרס של ממש". על רקע זה, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, קבע בית משפט קמא כי מתחם העונש ינוע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, קבע בית משפט קמא כי אין בשיקולי השיקום עליהם הצביע המבקש כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם הענישה. נקבע, בהקשר זה, כי, אמנם, ניכר על המבקש כי הוא ער לחומרת מעשיו והוא נוטל אחריות עליהם, אך "הבנתו באשר לנזקים שגרם למתלוננת היא קוגניטיבית בלבד, ללא כל חיבור רגשי". לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, התחשב בית משפט קמא לקולת העונש בפגיעה האפשרית במבקש, שזה לו מאסרו הראשון, כמו גם בלקיחת האחריות על-ידו למעשיו, והירתמותו להליך טיפולי לעברייני מין. בסופו של יום, ועל יסוד מכלול השיקולים, דן בית משפט קמא את המבקש ל-36 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. בנוסף, הוטלו על המבקש 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין; וכן נפסקו פיצויים למתלוננת בסך 20,000 ₪.

5. על גזר דינו של בית משפט קמא הוגש ערעור לבית משפט זה, ובד בבד הוגשה הבקשה שלפניי, אשר עניינה עיכוב ביצוע רכיב המאסר לריצוי בפועל, עד להכרעה בערעור.

הבקשה לעיכוב ביצוע, וטענות הצדדים בדיון

6. בבקשתו לעיכוב ביצוע טען המבקש, כי יש מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר שהושת עליו, משום ש"טובים סיכוייו לזכות בערעור". לטענת המבקש, קיימות בעניינו נסיבות רבות המצדיקות את המרת עונשו ממאסר בפועל למאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות. בין היתר, טען המבקש, כי הוא מצוי בעיצומו של טיפול שיקומי

עמוד 2

במסגרת המרכז לשיקום מונע לעברייני מין, אשר בו הוא משתלב בצורה ראויה. המבקש ציין, בהקשר לכך, את התרשמותו של שירות המבחן, לפיה "חל שינוי לטובה מבחינת מחויבותו של [המבקש] לקשר הטיפולי ומבחינת השקעת מאמציו להתאים את עצמו [...] לכללי המסגרת הטיפולית". על רקע זה, סבור המבקש כי דחיית בקשתו לעיכוב ביצוע עונשו עשויה למנוע ממנו להעלות טענות בדבר השתלבותו בתהליך השיקומי, עת יגיע זמנו של בית משפט זה לדון בערעור. עוד נטען, כי לכל אורך ההליך המשפטי בבית משפט קמא, התייצב המבקש לכל דיון שנקבע בעניינו, והקפיד על קיום תנאי שחרורו. על-כן, לגישתו של המבקש, "אין כל חשש שלא יתייצב לריצוי עונשו".

בדיון שנערך בפניי, ביום 6.8.2015, הוסיפה באת-כוחו של המבקש, עו"ד רלי אבישר-רווה, כי המעשים בהם הורשע המבקש, "אינם ברף חומרה גבוה", ולכן, לשיטתה, קיים סיכוי סביר שיתקבל ערעורו. עוד טענה עו"ד אבישר-רווה, כי המבקש מצוי "כבר במחצית הדרך של ההליך הטיפולי", וישנה חשיבות רבה, מבחינתו של המבקש עצמו ושל האינטרס הציבורי כאחד, לאפשר למבקש להשלים הליך טיפולי זה.

7. באת-כוחה של המשיבה, עו"ד קרן רוט, טענה כי עניינו של המבקש אינו עונה על אמות המידה שנקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ), לשם עיכוב ביצוע עונש המאסר. נטען, תחילה, כי קלושים הסיכויים כי עונשו של המבקש יומר, בסופו של יום, למאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. זאת, לנוכח חומרת המעשים בהם הורשע המבקש, על רקע פער הגילאים הגדול בינו לבין המתלוננת, כאשר מדובר ב"ניצול כפול" של המתלוננת, האחד נוגע להיותה של המתלוננת קטינה והניצול השני נוגע לקרבה המשפחתית בין השניים. עו"ד רוט הוסיפה וטענה, בהקשר זה, כי הגם שמעשיו של המבקש נמשכו על פני זמן קצר יחסית, ניתן לראות "הסלמה בהתנהגותו", במסגרת מפגשיו עם המתלוננת. לבסוף, ובמענה לטענת המבקש בנוגע להליך הטיפולי בו הוא מצוי, ציינה עו"ד רוט כי "ניתן להמשיכו במאסר, כשיתרת מאסר של 3 שנים מאפשרת זאת בהחלט".

דיון והכרעה

8. בפתח הדברים, מן הראוי להזכיר מושכלות ראשונים, לפיהם, על דרך הכלל, יש להורות על ביצוע מידי של עונש מאסר אשר הושת על נאשם, כאשר החריג לכלל הינו עיכוב ביצועו של העונש. לבית המשפט נתון שיקול דעת להורות על עיכוב ביצוע העונש במקרים חריגים, ולאחר שנתן דעתו לשיקולים הרלבנטיים, העריך את עוצמתם, ואיזן ביניהם. בין השיקולים הצריכים לעניין, ניתן למנות את אלה: חומרת העבירות בהן הורשע המבקש ונסיבות ביצוען; אורכה של תקופת המאסר שנקבעה; טיב הערעור וסיכוייו להתקבל; עברו הפלילי של המבקש; התנהגותו במהלך המשפט ונסיבותיו האישיות (עניין שוורץ; ע"פ 5049/15 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2015); ע"פ 5133/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל (5.8.2015)).

לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים, בדיון מיום 6.8.2015, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, כפי שיפורט להלן.

9. טענתו העיקרית של המבקש נוגעת, כאמור, לתהליך הטיפולי בו הוא משולב כיום והשלכותיו של טיפול זה על סיכויי הערעור להתקבל. המבקש סבור, כי, ככל שישלים את התהליך הטיפולי, קיים סיכוי סביר שעונשו יומר, בסופו של יום, למאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות. לטעמי, ומבלי לקבוע מסמרות בדבר, נראה כי סיכויי ערעורו של המבקש אינם מבוטחים במיוחד, ככל שמדובר באפשרות להמרת המאסר בעבודות שירות. אינני סבור, כי רצונו של

המבקש להשלים את ההליך הטיפולי, מטה את הכף לעבר קבלת בקשתו לעיכוב ביצוע. זאת שכן, אין כל מניעה כי המבקש ימשיך בהליך הטיפולי גם בתקופת מאסרו, כאשר משך המאסר מאפשר להעניק לו את הטיפול הדרוש, אם רצונו בכך. לפיכך, אינני רואה בהליך הטיפולי בו מצוי המבקש, טעם מיוחד אשר יכול להצדיק את עיכוב ביצוע עונש המאסר, ובכל מקרה הנני מתקשה לראות כי קיים סיכוי ממשי להמרת עונשו למאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

10. אשר לשיקול שעניינו חומרת העבירות ונסיבותיהן, סבורני כי אין צורך להכביר מילים בדבר. מעשיו של המבקש מעוררים סלידה, ומגלמים פגיעה קשה בערך החברתי של ההגנה על קטינים. המעשים בוצעו, אמנם, על פני תקופה קצרה, ומדובר, בסך הכל בארבעה מקרים, אך יש צדק בדברי המשיבה כי ניכרת בהתנהגותו של המבקש הסלמה, כאשר המעשים החמורים יותר מתוארים באישום השלישי. לכך יש להוסיף, את התכנון שאפיין את מעשיו של המבקש, ובמסגרתו ניסה לרכוש את אמונה של המתלוננת, וזאת על בסיס הקרבה המשפחתית בין השניים, והיכרותו עם אביה.

11. עוד אציין, כי תקופת מאסרו של המבקש, קרי 36 חודשי מאסר בפועל, אינה יכולה להיחשב כתקופה קצרה, ואין חשש ממשי פן תסוכל תכלית הערעור, אם תדחה הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

12. אשר על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית בזאת.

המבקש יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר ניצן, ביום 27.8.2015 עד לשעה 10:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336.

כל המגבלות ויתר התנאים שנקבעו בעניינו של המבקש יעמדו בעינם, עד להתייצבותו של המבקש לריצוי עונשו, כאמור לעיל.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ה (6.8.2015).

ש ו פ ט